

En el nostre context més immediat, el mecenatge mai ha estat contemplat com una aportació lleial al patrimoni del país o de l'Estat, sinó com un recurs o una via d'eludir impostos. De fet, han estat constants les reclamacions fetes per associacions d'artistes, fires d'art, crítics, premsa, fins i tot partits polítics perquè se solucionés d'una vegada una qüestió que els països europeus, i sobretot els EUA, fa anys que tenen resolta. La coneguda com a llei de mecenatge espanyola, del 23-XII-2002, no deixa de ser un pegat que no pot evitar posar de manifest que el mecenatge sempre ha estat mal vist pels ministeris d'Hisenda i d'Economia i pel Banc d'Espanya. En el fons, cap dels diferents governs que hem tingut han cregut en els beneficis culturals i socials d'aquestes actuacions i en malfern quan, objectivament, és l'únic sistema que tenim per sobreposar-nos a una època de crisi econòmica mundial, en la qual els governs estatals, centrals o municipals i les entitats o institucions no només no poden potenciar la recerca o la creativitat per manca de recursos, sinó que també són incapaços d'assumir els compromisos contrets amb museus, biblioteques, escoles, universitats, centres mèdics o unitats d'investigació científiques.

És evident que molt mecenatge té l'únic propòsit d'aconseguir millorar la imatge de la persona física o jurídica que el fa, però també hi ha persones i entitats que honoradament i, amb veritable voluntat civil, atorguen beques, ajuden hospitals, universitats i centres d'art o salven elements del patrimoni. I, en lloc de ser reconegudes, aquestes actuacions són penalitzades amb més impostos.

Per aquest motiu crec que no es pot demostrar més la creació d'una llei de mecenatge real, que tangiblement fomenti el mecenatge i que premiï fiscalment aquells que estan disposats a atorgar diner privat a la causa pública.

Un exemple d'aquest mecenatge honest,

El mecenatge autèntic

Un exemple de mecenatge honest, civil i social és el que darrerament ha portat a terme la Fundació Vila Casas amb la Fundació Joan Miró per solidaritzar-se amb el llegat de l'artista

Sara Puig i Antoni Vila Casas, després de signar el conveni de mecenatge. Foto: Oriol Clavera.

civil i social és el que darrerament ha portat a terme la Fundació Vila Casas amb la Fundació Joan Miró. Si Joan Miró va fer un acte de generositat cap al seu museu de Barcelona regalant-li la seva obra, la Fundació Vila Casas ha decidit actuar al marge dels seus propis museus per solidaritzar-se amb el llegat de Joan Miró quan la fundació que porta el seu nom passa moments difícils, i ho fa aportant en deu anys la xifra d'1.000.000 d'euros, en el que és un fet insòlit.

Si els béns culturals no es restauren i mantenen, tot s'enfonsa. Per això és imprescindible que l'Estat espanyol, que

ja ha estat amonestat per la Comunitat Europea, s'adapti a la normativa que promou aquesta organització en relació amb les lleis de mecenatge, ja que quan estem abocats al precipici econòmic només el mecenatge ens pot ajudar a preservar el nostre patrimoni, perquè solament gestos generosos i autèntics com el que comentem poden salvar-nos de la ruïna cultural.